

Gå och s. S. i sitt skåp. S. i ordning. S. af, undan, se Afstöka. S. fram, sätta fram något som skräpar. S. om, lägga, sätta, ställa om hvart annat, huller om buller. S. till, skräpa ned; äfv. ställa illa, dumt till. — V. n. Skräpa (om saker i ett rum, o. s. v.).

STÖKANDE, n. 4. (fam.) Göromålet, då man stökar.

STÖLD, m. 3. Det brott, som begås, då man stjälar. *Begå, föröfva s.*

STÖNA, v. n. 1. (isl. *Stynja*, sucka) Pusta hårdt med ett jemrande läte.

STÖP, n. 3. 1) (i sing.) Is- eller snösörja. (Fig. fam.) *Stanna i s-et*, möta svåra hinder; misslyckas. — 2) Se *Stöpning*.

STÖPA, v. a. 2. (isl. *Steypa*) 1) Forma ett smält ämne genom dess hållning i form eller på annat sätt. *S. ljus i form, i tjärna. S. kulor, hagel. S. bly i, gjuta smält bly i något. S. ihöp, smälta ihop. S. om, se Omstöpa. — Stöpa* skiljer sig deruti från *Gjuta*, att det förra verkställes mera i smått och för hand, hvaremot *Gjuta* säges mera om metallers formning i stort (*gjuta kanoner, klocker, statyer*, o. s. v.). — 2) *S. säd*, blöta den. — V. n. o. impers. *Det s-per* ell. *s-per igenom*, snön smälter till sörja. *S. ihöp*, säges om snösörja, som fryser ihop med under varande is. — *Stöpt*, part. pass. (Fig.) *De äro s-pta i en form*, de likna hvarandra som två bär. — *Stöpande*, n. 4.

STÖPARE, m. 3. 1) En, som stöper. — 2) Ett slags redskap, som begagnas vid tillverkning af lerpipor.

STÖPERI, n. 3. Inrättning för stöpning. Mest i sammansättningar, såsom Ljusstöperi.

STÖPFORM, m. 2. Form för stöpning.

STÖPIG, a. 2. Full af is- eller snösörja.

STÖPKAR, n. 3. Kar, hvari säd stöpes.

STÖPLJUS, n. 3. Ljus, stöpt i tjärna. Säges till skilnad ifrån Formljus.

STÖPNING, f. 2. Förrättningen, då man stöper.

STÖPSLEF, f. 2. pl. — *slefvar*. Slef, hvarmed vid stöpning det smälta ämnet hålles i formen.

STÖR, m. 2. Ett fiskslägte af de Lösgälade. Acipenser. Säges särskilt om arten A. Sturio (deraf benämningen), 8 fot lång, blågrå, i Svarta och Kaspiska hafven med ditflytande floder. Se äfv. *Stjernstör*.

STÖR, m. 2. Stång af ett afhugget och barkadt ungt träd, vanligen 4—5 alnar lång, begagnad isynn. till täppning af gärdesgård, till stöd för träd, bönor, o. s. v. *Inom hank och s.*, se *Stör*. — Brukas äfv. i sing. kollektivt, t. ex.: *Gärdsel och s.*

STÖRA, v. a. 1. (af *Stör*) Med stör eller störar stöda. *S. träd, bönor.*

STÖRA, v. a. 2. (t. *stören*) Oroa; orsaka uppehåll, afbrott i en sysselsättning. *S. en i sitt arbete. Låt ej s. er.*

STÖRBÖNA, f. 1. Allmänt känd trädgårdsväxt, äfv. kallad Turkisk Böna. *Phaseolus vulgaris*.

STÖRRE, **STÖRST**, se *Stor*.

STÖRT, stört, m. 3. Tvenne par takplåtar, inskjutna den ena i den andra.

STÖRTA, stört, v. n. 1. (t. *stürzen*) 1) Falla plötsligt och med stor häftighet. *Han s-de till marken, träffad af en kula. Hästen s-de med honom.* Säges äfv. om kreatur, som dö knall och fall. *Kon har s-t. — 2) Rusa. Komma s-nde. S. i'n, omkull, se Instörta, Kullstörta. S. ned, d. s. s. störta; äfv. rusa ned; rasa ned;*

*ösa ned eller hällregna. S. upp, út, rusa upp, ut. — 3) (handelst.) Våga en vara netto. — V. a. 1) Kasta hals öfver hufvud, häftigt nedkasta. S. någon utför en brant, en klippa, i en afgrund, i sjön. (Fig.) S. i elände, i olycka, i förderfvet, göra eländig, olycklig, orsaka ens förderf. S. någon, orsaka dess fall, undergång, förderf. — 2) S. lasten ur ett skepp i ett annat, förflytta den sålunda. S. spannmål, krut, o. s. v., utstjelpa. S. skott, ammunition, se *Plundra*. 2. S. en gjutform, omstjelpa den, så att den ännu flytande metallen uttrinner. — S. sig, v. r. 1) Kasta sig hals öfver hufvud, S. sig utför en klippa. — 2) (fig.) Förderfva sig, bereda sin undergång. *Du s-r dig, om du ådrager dig hans ovilja. S. sig i olycka, göra sig olycklig.**

STÖRTANDE, n. 4. Handlingen, då man störtar. Säges både egentl. o. fig., för v. n. o. v. a. bem. 1. af *Störta*.

STÖRTNING, f. 2. 1) (om kreatur) Plötsligt fall och död. — 2) Utstjelpning, omstjelpning. *S. af spannmål. En gjutforms s.*

STÖRTREGN, n. 3. Häftigt regn, då det öser ned.

STÖRTS, störts, m. 3. Sex till tjugu vikta och utvalde ämnen till jernplåt och jernbleck.

STÖRTSJÖ, m. 2. Våg eller sjö, som våldsamt störtar in öfver ett fartyg.

STÖT, m. 2. 1) Handlingen eller verkningen, då någon eller något stöter. Slaget af en i rörelse befintlig kropp, då den i mer eller mindre horisontel riktning träffar en annan. *Gifva någon en s. Få en s. i pannan. Gifva en s. med värjan, dolken.* (Vid fäktning) *Göra en s.*, ett utfall med värjan. *Skeppet fick en svår s., då det satte på.* (Fig.) *Ge sista s-en, se Nädestöt.* (Fig. fam.) *Vara i s-en*, vara i farten, i taget, på god väg. *I s-en*, på en gång, t. ex.: *Tre i s-en. — Syn. Dust. — 2) Den känsla man erfar i kroppen, då ett föremål, hvarpå eller hvaruti man befinner sig, stöter emot eller påstötes. Man får många s-ar, då man åker. Den s. man känner, då en båt stöter emot land. — 3) Skada genom stötning; ställe, der något blifvit stött, t. ex. på frukt. — 4) Se *Stötel*. — 5) Lodrät fördjupning i en grufva. — 6) (fig.) Motgång, olycka. *Det var en svår s. för honom, för hans anseende. Hans kredit har fällt en svår s. — 7) (kem.) Maskin, hvarmed kapeller och deglar formas. — 8) (jäg.) Den punkt, der en fågel blifvit uppstött.**

STÖTA, v. a. 2. 1) Säges om ett i rörelse befintligt föremål, då det i mer eller mindre horisontel riktning träffar emot ett annat; eller om en människa, ett djur, som under gående, språng o. s. v., eller vid en kroppsdelns framförande, häftiga framdrifvande, träffar emot ett föremål. *Dörren slog upp och stötte honom för hufvudet. S. foten emot en sten, hufvudet emot väggen. S. skinnnet af sig*, genom en erhållen stöt få skinnnet afskrubbadt. — 2) Framdrifva handen, armen eller någon annan kroppsdel, eller något hårdt och spetsigt eller smalt, för att derigenom våldsamt träffa, undanskjuta o. s. v. en person eller sak. *S. någon ifrån sig. Han stötte honom i sidan med armåbgen. S. någon i bröstet med hufvudet. S. värjan igenom en. S. dolken i bröstet på någon. S. käppen i marken, i golvet, dolken i bröstet. S. för hufvudet, äfv. (fig.) såra, förolämpa. Brukas äfv. neutralt, t. ex.: *Han stötte på mig med armåbgen. S. på hvarandra. — S. åf, se Afstöta.**